

Під водою Плавець не чув передсмертних криків драконів.

Під водою битва здавалася такою далекою, як усі три місяці. Вогонь не міг до нього доторкнутися. Кігті не могли його поранити. Вода змила кров з його пазурів.

Під водою Плавець перебував у безпеці.

Боягузом у безпеці... і все ж це краще, ніж бути відданим, сміливим і мертвим.

Плавець здригнувся й прокинувся.

Порожнім поглядом на нього витріщався сом. Його вуса тріпотіли під натиском течії. А вираз обличчя ніби промовляв: «Чому на моєму камінні спить дракон?»

Плавець з'їв його, і йому трохи покращало.

«Пазурі Миру напевне вже знають, що трапилося з драконятами, — подумав він. — У них є шпигуни в Небесному палаці. Їм не обов'язково чути це від мене».

Йому не хотілося постати перед іншими членами Пазурів з повідомленням, що вони зазнали поразки.

Але куди йому було йти? Він уже переховувався від власного племені морекрилів. А тепер решту життя тікатиме ще й від Пазурів Миру?

Плавець підплив до поверхні води й обережно висунув голову назовні. Було темно, бо Хмарні гори затуляли собою місяці, наче гігантські моторошні зуби. Він уже багато днів плив за течією. Небесне королівство залишилося далеко позаду.

Як і п'ятеро драконят, яких він присягався захищати.

Плавець витягнув своє довге змучене тіло з води та зробив три кроки у напрямку лісу, перш ніж помітив темні постаті, що чекали на нього.

Він уже було розвернувся до води, але з річки вигулькнув ще один дракон, заступаючи шлях до втечі.

— Плавцю, — приємним голосом сказав інший морекрил. — Я гадав, ти ніколи не прокинешся.

Плавець устромив кігті в багнюку на узбережжі.

— Наутілусе, — відповів він. Плавець ненавидів себе за те, як тремтів від страху його голос. — У мене важливі новини для Пазурів.

— А одразу й не скажеш, — мовив Наутілус. — Здається, ти забув шлях до звичного місця зустрічей.

— Тому ми вирішили пошукати тебе, — сказала темна постать, у голосі якої ніби бриніли крижинки.

«Цірус*», — подумав Плавець. Поява цього льодокрила завжди віщувала щось недобре.

— Небокрили знайшли нашу печеру, — сказав Плавець. «Просто скажи правду. У цьому немає твоєї провини», — запевняв внутрішній голос. — І королева Багрянець забрала драконят.

— Так, — сухо кинув Наутілус. — Ми здогадалися про це, коли вона горланила ледь не з найвищої гори: «Драконята долі у мене! Тепер вони мої!»

* Цірус — міжнародна назва пір'ястих хмар, що формуються у верхніх шарах атмосфери й складаються з кристалів льоду. — Прим. ред.

— Розкажи нам усе, — пробринів Ціррус. — Як вони вас знайшли?

— Ну, — протягнув Плавець. — Усе почалося, коли двоє драконят спробували втекти.

«Можливо, троє» — додав внутрішній голос, морекрил не знав напевне, де всю ніч була Сяйво, бо зміг знайти тільки Зорельота й Сонечко. Але він розумів, що вона не могла плисти річкою разом із Цунамі та Глинчиком.

— Навіщо їм було тікати? — суворо запитав Наутілус. — Що ви з ними робили?

Плавець відчув, як його зябра спалахнули.

— Ми зберігали їхні життя, — буркнув він.

«І тримали під землею. І закували Цунамі ланцюгами. І збиралися вбити Сяйво, через те, що її не було в пророцтві. Але що нам залишалося робити?»

— І ви, звісно, упіймали й повернули втікачів, — пролунав голос із тіні.

Плавець упізнав Крокодилу, землекрилу, яка нещодавно вступила до Пазурів Миру. Усередині прокинулася надія: під час декількох їхніх зустрічей вона підтримувала Плавця. Можливо, у нього тут є бодай один союзник.

— Гм, — розпочав Плавець. — Не зовсім. Вони ніби як... повернулися самі. Щоб забрати інших, — він прокашлявся. — Ми цього не очікували.

«Боривітер гадала, що вони втечуть якомога далі, щойно потраплять у небо».

— Здається, ніби вони почувалися в'язнями, — прошипів Наутілус.

— Це ви наказали нам тримати їх під землею, — запротестував Плавець. — Це рішення затвердили всі члени Пазурів!

— Але ми хотіли, щоб вони були на нашому боці, а не протистояли нам, — відповів Наутілус. — Хіба не в цьому весь сенс?

Дракони почали перешіптуватися. Їх було семеро, включно з Наутілусом, якщо Плавець не помилявся. Морекрил не був упевнений, що зможе битися з ними всіма.

— Це не наша провина, — пробурмотів він. — Можливо, з драконятами щось не так...

— А як там опинилися небокрили? — урвав Ціррус.

— Вони переслідували Глинчика та Цунамі до самої печери, — пояснив Плавець. — Так нас знайшла королева Багрянець. Ми намагалися дати відсіч, але вона вбила Дюна й забрала Боривітер із драконятами.

— Вона змусить їх битися на арені? — запитала Крокодила. — Чи зможуть вони там вижити?

— Це лише драконята, — фиркнув Ціррус. — Вочевидь, вони помруть.

— Може, вона хоча б небокрила залишить, — промовила Крокодила.

Плавець здригнувся. Йому завжди бракувало сміливості зізнатися Пазурам Миру, що вони втратили

драконя небокрила й замінили його на дощокрилу. Але тепер драконята на волі. Невдовзі всі дізнаються правду.

— Ти знаєш, що Багрянець зробила з драконятами небокрилів, які вилупилися найяснішої ночі, — просичав Ціррус. — Їй не властиве милосердя.

Плавець підвів погляд і роззирнувся. Навколо нього у темряві світилися сім пар очей.

— То, може, заберемо їх? — запитав він. — Якщо всі Пазурі нападуть водночас... — Плавець затнувся.

Кого він обманював? Навіть він сам не полетів би на вірну смерть до Небесного палацу. Хоч був до драконят ближчим, ніж будь-хто інший із Пазурів Миру, які ніколи їх навіть не бачили.

— Усі Пазурі? — зашипів Ціррус. — Сорок драконів проти сотні вартових небокрилів? Геніальний план. Нагадай, ми через це довірили тобі драконят? — він смикнув своєю головою у формі діаманта й вихопив із повітря кажана. Крихітні кісточки захрумтіли у його щелепі.

— Нам не обов'язково наражатися на смерть, — втрутився Наутілус. — Учора в палаці Небокрилів дещо сталося. Ми поки що не маємо точних даних, але один шпигун доповів, що бачив, як драконята вбили королеву Багрянець.

— Наші драконята? — Плавець вражено сплеснув крилами.

— Можливо, їм просто добре вдається тікати, — продовжував Наутілус. — Але інший шпигун переконаний, що всі вони загинули, намагаючись вибратися.

Всередині Плавця щось обірвалося, а шлунок ніби наповнився отруйними медузами. Драконята не сміли загинути після всього, чим він пожертвував, аби здійснити пророцтво. «І щоб урятувати власну луску», — прошепотів тоненький голос усередині.

— Якщо вони розгулюють по Піррії, де ти пропонуєш їх шукати? — запитав Наутілус. — Але, будь ласка, без суїцидальних пропозицій. Хоча ти можеш накласти на себе лапи, коли тобі заманеться.

— Я не знаю, — визнав Плавець.

Він гадки не мав, куди могли вирушити драконята. І не розумів, чому вони хотіли триматися якнайдалі від них, їхніх захисників. Найгірші десять днів життя Плавця настали після битви, під час якої він залишив свою королеву, і закінчилися, лише коли його знайшли Пазурі Миру. Без підтримки племені та допомоги Пазурів... як драконята можуть вижити?

— Якщо ми не повернемо драконят, — задумливо промовив Наутілус, — нам доведеться скористатися запасним планом, — він почухав свої зябра.

— Яким запасним планом? — здивувався Плавець.

— Про нього ми тобі не розповімо, — відповів Ціррус.

— Але... Але ми мусимо їх повернути, — наполягав Плавець. — Це ті самі драконята. Єдині, хто може зупинити війну.

— Хоч трохи довірся пророцтву, Плавцю, — сказав Наутілус.

— Так, не хвилюйся, — запевнила його Крокодила. — Пазурі Миру не клали б усі яйця в одне гніздо. Ми маємо чудовий запасний план.

Плавець оглянув обличчя в тінях. На вигляд ніхто, окрім Крокодили, не був до нього дружельюбним.

— Я не розумію, — продовжував він. Невже було ще якесь пророцтво, про яке йому не казали?

— Звісно, — мовив Ціррус. — І це означає, що ти нам більше не потрібен.

Не встиг Плавець перепитати, як Ціррус накинувся на нього й притиснув до землі. Рани від вартових-небокрилів спалахнули новим болем. Одне крило Плавця вивернулося. Він відчув, як зазубрені пазурі льодокрила впиваються в його луску.

— Що ти робиш?! — скрикнув Плавець. — Я один із вас! Я був на боці Пазурів Миру сім років!

— І підвів нас, — просичав Ціррус.

— Але... — почав було Наутілус, але не договорив. — Ні, це справедливо.

— Я вирву твоє серце й згодую риbam! — гаркнув Ціррус.

«Хіба ж не іронічно», — Плавець подумав про рибу, яку щойно з'їв.

— Але ж ми дракони, які борються за мир, — процідив він крізь зуби, стиснуті від болю. — Якщо ми вбиваємо одне одного, хіба не стаємо такими самими, як Опік, Полум'я та Вогонь?

— Вибач, — відповів Наутілус. — Але мир важливіший за життя одного дракона. А ти зіпсуєш наш запасний план. Ми робимо це заради блага всіх. Заради пророцтва. Заради миру.

Плавець почув жахливе відлуння власних слів — те саме він казав драконятам, коли ті скаржилися на життя під горою. Це заради блага всіх. Немає нічого важливішого за мир. Тоді він вірив у власні слова так само, як Наутілус зараз.

Наутілус здійняв одну лапу.

— Ціррусе, видери його серце.

Льодокрил роззявив пащу й перегорнув Плавця на спину. Над морекрилом зависли, схожі на бурульки, зазубрені пазурі, готові роздерти його живіт.

Аж раптом Крокодила наскочила на Цірруса й відштовхнула його в куці.

Не вагаючись ані секунди, Плавець підвівся й шуганув угору так швидко, як на це були здатні його крила. Знизу долинув галас і крики — Крокодила відбивалася від незадоволених драконів. Плавець відчув докори сумління. Треба було залишитися, щоб їй допомогти?

Але навіть повертатися на смерть, коли є шанс вижити?

Ззаду заплескали чийсь крила. Плавець прищвид- шився. Він уявив, як важко дихає йому в спину Цір- рус або з шипінням наближається Наутілус.

Але долинув голос Крокодила, яка гукала його.

— Лети, Плавцю! — кричала вона. — Я їх нокаутувала — вони такого не очікували. Га!

— Дякую! — крикнув Плавець у відповідь і озирнувся, щоб побачити її велику коричневу постать, що летіла позаду.

— Де ти ховатимешся? — запитала вона.

Він похитав головою.

— Гадки не маю. Я чув, що на Нефритовій горі є дракон, здатний...

— Ти мусиш летіти додому, — перервала вона, підлітаючи ближче. — Як мені відомо, королева Корал зараз у милосердному настрої.

Плавцю перехопило подих, він затремтів від риг до кінчика хвоста. *Додому? Назад до моря після всіх цих років? Невже таке можливо?*

— Вона ніколи не пробачить мені все, що я вчинив, — сказав він. — Я не лише зрадив її під час битви. Я викрав її яйце заради пророцтва. І їй це напевне відомо.

— Можливо, вона тебе здивує, — відповіла Крокодила. — Хіба вона не одна з найкращих королев в історії? Так написано в усіх сувоях морекрилів. Вона зможе пробачити тобі. Чому не використати цей шанс повернутися додому?

Плавець мовчав. Один із місяців піднімався вище, виблискуючи світлом на його синьо-зеленій лусці. Далеко попереду морекрил бачив океан, але той здавався недосяжним, як і сам місяць.

— Тобі вирішувати, — підсумувала Крокодила, звертаючи в інший бік. — Я просто кажу, що знаю. У будь-якому разі, щастя тобі.

— Тобі також, — гукнув у відповідь Плавець.

Крокодила зникла серед гілок дерев. Він подумав: куди вона тепер полетить?

Плавець сумував за морем кожною клітиною свого тіла. Сумував за палацами, течіями, піснями китів, бенкетами, садами... іншими морекрилами.

«Якщо Пазурам я більше не потрібен... якщо я пообіцяю їй, що цього разу буду сміливішим...

Можливо, я зможу знову повернутися додому».